

Landskap: Skåne Upptecknare: Brita Hvas
Härad: Luggude Berättare: Martin Jönsson
Socken: Allerum Berättarens yrke: Sjökapten, fiskare
Uppteckningsår: 1952 Född år 1872 i Hittarp

Personalia. Uppgifter om sjöfart.	s. 1-2
Friköp av jord. Torpare i Hittarp.	s. 2-3
Fiske m.m.	s. 3-7.
Strandade fartyg.	s. 8.
Sandstensbrott. Div. om Hittarp.	s. 9.
Jordbruk.	s. 10.
Båtbyggeri.	s. 11.
Hantverkare.	s. 12.
Affär.	s. 13.
Vävning. Vandrande knallar, judar och luffare.	s. 14-15.
Postgång. Promenader.	s. 16.
Byangelägenheter. Gillen. Fastlagen. Skolgång.	s. 17-19
Äggrullning.	s. 20.
Första maj. Midsommar.	s. 21-22.
Kvinnornas fiskförsäljning.	s. 23.

ACC. N:R M. 12540: /

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

"Jag blir 80 år nu snart, så jag är den äldste här i Hittarp nu. Min far var också född här, i det gamla huset, som ligger vid Saltstänk, den lilla vita längan med gaveln ut mot vägen. Han byggde den längan när han gifte sig. Det gamla rödmålade huset är över 100 år.

De fleste här i Hittarp seglade på sjön. Eftersom de växte upp kom de ut på sjön. Jag var 13 år när jag kom på sjön. Så seglade jag tills jag kom hem för att jag var sjuk. Det var nerverna. 1922 tror jag det var som jag kom i land. Det var efter det första kriget jag blev sjuk. Jag fick ingen sömn. Det var nervretande att segla då. Minor var det ju som under det sista kriget, men det var ju inget flyg då.

Från början var jag med min far på sjön, det var på en skonare, som hette "Karl". Det var en i Hälsingborg, som hette Öberg, som rådde om den. Den hade jag tre år efter sen min far slutade. Jag har aldrig varit annat än på segelskutor. Den jag seglade med under första kriget hette "Standard". Ja, hade jag inte blivit sjuk kanske jag hade seglat än.

Man fick i allmänhet börja som kock när man kom som ung pojke. Första året jag var ute hade jag 9 kr. i månaden, men då var jag ju också bara 13 år. Man hade kost och logi, men man skulle ju hålla sig med kläder. Andra året hade jag 16 kr.

ACC. N:R M. 12540:2.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

i månaden. Man seglade både på Östersjön och Nordsjön och t.o.m. var vi nere på Atlanten med den där lilla skutan.

Här i Hittarp har man aldrig byggt båtar, men i Domsten har man en gång byggt något fartyg, fast det var väl inte så stort. Det har inte varit i min tid. På Viken har de ju byggt mycket fartyg. Där byggde de förresten "Standard" 1906. (Tavla föreställande "Standard" finns hos M.J.). Det var ett trevligt fartyg att vara i.

Flickorna fick stanna hemma för det mesta och hjälpa till. De som hade små torp behövde ha sina döttrar hemma. De som hade torp brukade samtidigt fiska så de hade mycket att göra. Det var många flickor som lärde sömnad och strykning, de kom in till Hälsingborg och fick arbete där.

Jorden i Hittarp hörde förr till Kulla Gunnarstorp. Gränsen gick vid det ställe där jag föddes. Därifrån hörde jorden till Allerum och Laröd. Stranden här hör fortfarande till Allerum. Vi köpte jorden fri allesamman här när den kom den här ensittarlagen. Men det var först flera år efter sen lagen kommit som vi kunde friköpa jorden, för de kunde inte sälja först. De hade visst inga riktiga papper på att de rådde om jorden här, och utan det kunde de ju inte sälja. Det var visst frågan om det inte varit någon sorts strandallmänning här förr. Så bråkade de om priserna också, men till slut gick det, och

ACC. N:R M. 12540:3.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

då köpte vi jorden allesamman.

Jag betalade arrende i 30 års tid till Kulla Gunnarstorp. Jag hade 15 kr. om året. Det var för 900 m². Torpen hade ju mera; jag kan inte säga hur mycket. Det vill säga, tidigare skulle de betala med dagsverken. Då fick alla flickorna gå dit, det var mest i hösten, då hade de mest nytta av dem. De hade vissa dagar för året att de skulle ha arbete däruppe, men det är länge länge sen. Det finns ingen här nu som har gjort dagsverken på Kulla Gunnarstorp. Jag vet inte riktigt hur det var med kontanter, men på senaste tiden blev det hel kontantbetalning. Några av torphusen finns kvar, fem stycken, men inte som torp. De har köpt tomterna till husen och lämnat jorden. Sen har de ju sålt mycket tomter till sommarvillor. I min barndom fanns här bara en 8-9 hus. Det var på 90-talet som det började komma nya villor. Då byggdes tre här vid strandvägen, däribland mitt. Men det gick ganska långsamt till att börja med. Flertalet hus här står tomma om vintern nu, och det är ju ett stort fel, när det är en sådan brist på bostäder.

Torparna brukade ha en två kor och grisar och höns och så fisket vid sidan om.

Man fiskade sill och spättor och makrill och ål, det hade ju sina bestämda tider. Först kom makrillfisket vid mid-

ACC. N:R M. 12540:4

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

sommartiden. Sen kom sillfisket i augusti-september, och så kom ålfisket i oktober, det berodde ju på månen förstås. När månen blev ljus, fick de dra upp sina ryssjor och sen när det blev mörkt igen fick de sätta ut dem på nytt. Om vintern fick de sitta inne och knyta och laga sina nät. I den tiden fick de ju själva knyta sina nät, det fanns inga nätfabriker då. Vad slags nät man skulle använda berodde på vad fisk man ville ha. Det var särskilda torsknät och särskilda till makrill och till sill. Och till ålfisket hade man ju ryssjor, det var inte som nu då man har bottengarn. Det är slut nu med ryssjor. Här i Hittarp är det ingen som har bottengarn. Ålfisket tog slut så småningom, de flesta var ju döda av dem som hade ryssjor. Strax jag kom hem från sjön skaffade jag ryssjor, så jag hade, men nu för c:a 10 år sen var ålfisket slut här, så nu är här ingen som har ryssjor mer. Man gjorde ryssjorna själv förr om vintrarna. Till näten använde man olika redskap allt efter hur stora maskorna skulle vara. Man hade s.k. näbord, små trä- eller benstycken av olika storlek, beroende på maskornas storlek. Näbord, det är samma benämning hela kusten. De största användes till spättor och skrubbor, lite mindre till torsk och de minsta som var av ben till ryssjorna. Man lärde sig att knyta nät när man var liten. Det hade de barnungarna

ACC. N:R M. 12540:5.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

till, så fort de kunde. Man använde olika garner till olika slags nät, bomullsgarn. För längre tid sen spann de ju själva sitt lin och hade lingarn till näten. Jag har t.o.m. ett som jag köpte på en auktion. Annars köpte man garn i Hälsingborg.

Byglarna i ryssjorna brukade de göra av granegrenar. På sista tiden så hade de rotting till det. Grane tog de i skogarna längre in åt landet. Skogen här dög inte till det, den var för liten. Denna skogen är ju inte mer än 60 år, jo, den är mer, 70 år ungefär. När jag började småskolan var plantorna inte större än att vi kunde hoppa över dem. Det är Kulla Gunnarstorp som har planterat skogen. Tidigare var det nog bara ljung och gräs där.

Med de danska fiskarna hade man ingen kontakt. Härifrån brukade de inte segla längre än till Kullen med sina sillnät. Det var endast vid sillfisket som Hittarpsfiskarna seglade så långt som till Kullen. Men fiskarna från Råå sökte sig längre upp i Kattegatt, de låg ibland vid Anholt och fiskade.

När man lade ut näten hade man en sten i botten som nättet låg fast vid, och uppe vid vattenytan hade man gjort fast det vid en träbit. Kobbe kallade man det här. Eller vakare eller stöt. "Flöte" sa' man inte här. Ryssjorna stod på botten ganska långt inne och så sattes de rätt ut bredvid varann eller rättare sagt bakom varann, 12 stycken ibland. Då hade de

4 man i båtarna. Det var i mina barnaår. Sidarmarna på ryssjorna kallades för "täpte". Förr fick de mycket ål. Sen när bottengarnen kom, lönade det sig inte. Nu är de rent för dyra att anskaffa.

Ålfisket sålde de till uppköpare, mest tyskar och danskar då som nu, och sillfisket gick de antingen till Viken eller Hälsingborg med, när de hade mer än de kunde sälja hemma. Uppköparna kom hit med båtar, s.k. kvassar eller sumpar. Det var stora båtar som små jakter, det var segelfartyg i den tiden. Det var ingen tull på fisken. Uppköparna kom till Viken eller Hälsingborg, det var för det mesta sådana som kom år från år. Det var mest tyskar. De gick hem till Stettin och Hamburg och överallt i Tyskland.

Här kunde komma ett par hundra segelfartyg på en gång, när det var tjänlig väderlek. Det kunde vara så att man inte såg danska kusten för bara segel. När det blåste nordvästlig vind låg båtarna till ankars för det mesta söder om Helsingör och inne efter danska kusten, och när det sen blev bättre vind, så seglade de alla iväg, och det var ett nöje att se. Säkert kunde det vara över hundra fartyg på en gång. Då var det ju bara segelfartyg, inga ångbåtar. Så där var det på 80-90-talen.

Båtarna var målade i olika färger, rött och grönt och svart, men seglen var alltid vita, av bomull eller hampa.

ACC. N:R

M. 12540:2.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Uppköparna och fiskarna kom överens sinsemellan om priset, det var ingen auktion på fisken, det har här aldrig varit. Så är det i Hälsingborg än, man kommer överens om priset ena dagen är det så och andra dagen så. Så har det varit alltid.

Sillfisket och ålfisket var mest lönande. Nu finns det ju inte mycket sill här, men en gång var det gott om sill, då hade de på Viken en 20-25 båtar som fiskade sill. Nu är där inga. På 90-talet då var här nog gott om sill."

ACC. N:R M. 12540:8.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Strandade fartyg.

"Förr var det mycket strandade fartyg här, men nu har det inte varit något på 8-10 år. Men förr så var det mycket, då var det inte den belysningen de har nu och alla fyrarna, som de har att gå efter nu . Nu behöver det inte bli någon strandning, om inte de är fulla och galna, eller också om det är is förstås, då kan det ju inträffa. Det var gärna ett bärgningsbolag i Köpenhamn, som hette Switzer, som var här och bärgade båtarna. Switzers hade kontrakt med folket i Domsten och Hittarp att de skulle infinna sig och hjälpa till med bärgningen, när det hade inträffat någon strandning mot att de fick vissa procent av bärgarlönen. Det har jag själv varit med om flerfaldiga gånger. Till att börja med fick man se till att få en bogserkabel från fartyget. Om det skulle lossas fick man vara med och lossa i läktaren. Det är detsamma som pråmar. Eller om det var andra fartyg som tog emot lasten. Vi hade ett som stod här i tre veckor innan vi fick det tömt. Det var en stor ångbåt, och det var ju vintertid, så vi gick på isen dit ut och när vi skulle i land igen. Somliga gånger kunde det bli ganska bra förtjänst, men det berodde ju på hur mycket bärgningsbolaget fick. Det där arrangemanget har varit i all min tid och före min tid till och med."

ACC. N:R M. 12540/ 10.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

10.

"Torparna hade både råg och - vete, vet jag inte precis, men potatis det satte di ju. Och havre hade di också. Jorden var inte så värst bra här, det är mest sandjord, och sen hade de sjöwinden på sig, så det är inte så bördigt precis.

Torparna hade gärna en gammal gubbe som kom när det var tid att tröska. Det var någon som bodde på något annat ställe i församlingen och gick omkring och tröskade hos andra. Det var ju med en sådan här plejel de slog med förr i världen. Det såg trevligt ut och likadant när man hörde slagen i logen. I mitt morföräldrahem (Aug. Månssons gård i Hittarp) tröskade de med plejlar. Min morbror hade en pojke, som dog nu på vårsidan. Han höll på att tröska i sin ungdom. Han var jämngammal med mig. Min morfar hade en syster, som hette Kerstin, hon bodde kvar på gården hela livet.

Jag tror inte att de har mærglat här. Täckdiken har de inte heller gjort mycket. Det är mer uppåt land."

ACC. N:R M. 12540: //

Båtbyggeri.

"Vi hade en båtbyggare här på Hittarp. Det har vi ju än. Men annars var de mycket för att köpa båtar från Norge. När det var något fartyg ifrån dessa trakter som skulle upp till Norge brukade de gärna lämna bud med att de skulle köpa hem någon båt därifrån. På så sätt kom här många båtar till byn. Det var präktiga båtar. Det var sådana här små snipor. De såg ut som den jag har själv nere vid stranden. De var klinkbyggda.

Vi hade en gammal sjöman som hade torp här. Han byggde båtar också. Det tror jag han hade lärt sig själv. Hans son tog vid efter honom och t.o.m. ännu så håller den yngste pojken på och bygger båtar. Virket till båtarna kördes hit med häst och vagn från skogarna, det var mest ek. Det var kullaskogar. Här är ju mycket stora ek- och bokskogar emot Allerum till. Stockarna sågade de upp för hand, det var ett styvt arbete. Det var de alltid två man om att göra. De la' stocken på två höga träbockar och så använde de en stor såg som hade handtag i båda ändarna, och så sågade den ene uppifrån och den andre nerifrån.

De hade spik till sina båtar. Det är bara finnarna som använde tränaglar. Jag tror aldrig någon här i Sverige har gjort det. Möjligen att de använde tränaglar förr i Norge."

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

ACC. N:R M. 12540:12.

Hantverkare.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

"Här i Hittarp var varken toffelmakare eller skomakare eller skräddare. I Laröd fanns en toffelmakare, och där köpte man träschor. Det fanns skomakare i Allerums socken åt Kungshult till. Där var skomakare i Laröd också i mina barnaår. En han hette Berglund kommer jag ihåg. Skräddare fanns det en i Laröd. Jag minns inte att skräddarna och skomakarna arbetade borta i gårdarna, men det har varit så när min far var ung, för hanses far var skräddare och min far fick följa med honom på de olika ställena tills han var så gammal att han gick fram för prästen. Då slängde han nålen och gav sig till sjöss. Han fick sitta som en 11-12-åring och sy vid sidan om sin far på bonnaställen och var som helst, och det var ju till att sitta både natt och dag. Men han var ju inte mycket hågad för det där arbetet, så han tänkte många gånger att får jag bara läsa fram för prästen så ska det vara slut med att sy. Så snart han kunde gav han sig på sjön och det höll han på med tills han blev 65, han seglade på sjön i 50 år, det trivdes han med."

ACC. N:R M. 12540:13.

Affär.

"I mina barnaår var här en liten affär, men de hade ingen konkurrens, så de var så dyra. Kvinnorna hade daglön på att gå in och handla i Hälsingborg, för där var det mycket billigare. Det var vanligt att de gick dit in och handlade. Men då köpte de förstås ett litet lager så slapp de gå så ofta. De skulle ju själva bära hem varorna i korgar, de fick inte vara så ömtåliga då med att bära. Ibland gick de ensamma, men ibland följdes de väl åt några stycken. De gick inte någon bestämd dag utan det var när di behövde ha hem lite av varje. Här i affären fanns det varjehanda att köpa, de hade både kaffe och socker och gryner och mjöl. Det har funnits affär här innan min tid. Fast det var förstås på olika platser. Än var det en som satte upp affär, än var det en annan, så det var på olika håll affären låg under årens lopp. Man byggde inget särskilt hus till den utan redde in ett rum i huset till affär. De hade inte så fint som nu med påsar och sånt, de fick vira ihop lite papper till en strut och lägga i den."

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

" Förr hade de vävstol i varje hem och vävde sina mattor och det de skulle ha. Vi har haft en konstväverska här tills för nyligen då hon blev sjuk. Hon heter Anna Jönsson och är på Allerums ålderdomshem. Hon vävde till vem som beställde och till slöjdhandeln i Hälsingborg. Hennes mor vävde före henne, ja de vävde förresten på en gång. De var inte barnfödda här någon av dem. Undras om de inte kom från Brunnby.

Förr i världen kom här ju knallar och sålde tyger. Det var ju mest västgötar. Det var skojigt när de kom med sin låda på ryggen. Men det är ju längesen, det har inte hänt på de senaste 50-60 åren. Så kom här judar också. De gick här omkring och sålde klockor. Det var svenska judar. Jag vet inte riktigt var de hade sitt kvarter, om de kanske gick in till Hälsingborg, men det hände ibland att de låg här. I mitt farföräldrahem hände det ofta att de låg. De hade ju gärna gamla soffor och bänkar förr i hemmen, och där kunde de få ligga. Förr hade de ju gärna en sådan där "onbänk" (ugnsbänk) som de hade mellan ugnen och väggen, och där var det varmt att ligga. Det var en ugn med järnhällar som de eldade från ett annat rum. De värmdes gott, och så kunde de lägga in och bränna upp nästan vad som helst. Sen så ^{kom} det höga kaminer, men dem skulle man elda direkt i. Dem kallade vi för metraljös (mitraljös). De kom ju ganska

ACC. N:R M. 12540:15.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

bittida, det hade jag första åren här.

Luffare var ju ganska gott om förr. Men här har aldrig hänt någonting som överfall eller råheter. Det har man aldrig hört talas om här.

Knallarna hade varjehanda, tyger och knappar och band och trådar, de hade som en liten affär med allting sådant där. De hade gärna en låda som de hade det i, den bar de på ryggen. Men det är så längesen så det är nätt och jämt jag minns det.

ACC. N:R M. 12540:16.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

"I mina barnaår så var det en gubbe som gick mellan Hälsingborg och Viken med posten. Jag tror nästan att han gick varje dag. Jag minns inte vad han hette. Senare så kom där ju postskjuts. Då fick vi vår post på Kulla Gunnarstorps kontor. Det var gärna skolpojkarna som fick hämta med sig posten hem när de gick från skolan. Det var på gårdskontoret.

Förr spatserade de alltid mellan Viken och Hälsingborg, t.o.m. ända från Lerberget spatserade de in till Hälsingborg. Den tiden var det inte frågan om att åka. Nå, det har inte varit så förfärligt länge. Jag har sprungit många gånger mellan Hälsingborg och Hittarp. Det hände ju emellanåt att fartyget man var på låg inne i Hälsingborg för att lastas och lossas, och då passade man på att springa hem om kvällarna. Helst sen man blivit gift, för då ville man ju gärna komma hem. Så länge man var ung pojke brydde man sig inte så mycket om det. Då arbetade vi från 6 på morgonen till 6 på kvällen, så då fick man ge sig iväg tidigt hemifrån. Det tog ungefär 5 kvart in till staden, men hade man bråttom kunde man klara det på en timme. Cyklar fanns det ju inte på den tiden, det har inte blivit vanligt förrän på senare år. I min barndom fanns det inga cyklar alls. Det tror jag inte att jag såg här i Hittarp förrän på 90-talet."

"Hittarp var en by. Man hade bystämma. De hade en så kallad förman som de kallade för byfogde i den gamla tiden. Det var mest för strandningars skull som det var, för han skulle ju hålla reda på folket och kommendera dem ut, när det var något fartyg som hade strandat. Det är så ännu, men nu kallas han för förman. Byfogden tog också upp skatter, och så ordnade han kalas. Byfogdesysslan gick på omgång till att börja med, men sen så blev det en för jämnan. Jag blev förman när jag kom hem från sjön och var det ända tills för tre år sedan, då avsa' jag mig det.

Det har inte varit kalas på de sista tio åren, det var förr när de hade sina torp. Då hade de höstgille och fastlagsgille och midsommarsgille; då samlades de och fick kaffe och bullar om fastlagen och likaså om hösten då de hade bärgat in sin gröda. Då hade de kaffe och toddy. Det där höstgillet var egentligen det största gillet. Men det var i mina barnaår, inte sen jag blev vuxen. Det var trevligt för oss barn, för vi fick lov att vara med. Om fastlagen var man med och fick kaffe och bullar och likaså om höstgillet. Det var fastlagsmåndagen som det var gille. Då fick man fastlagsbullar. Det var vanliga vetebullar. Fastlagstisdagen det var pannkagetisdag. Det var bara en gång under fastlagen som man fick bullar, åt-

ACC. N:R M. 12540:18.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

minstone var det så här i våra trakter. Pannkakorna var tjocka pannkakor som gräddades på stekpannan. Man skulle äta dem med sirap för det mesta.

Fastlagsmåndagen brukade de slå katten ur tunnan. Fast det var ingen katt de slog på utan de brukade gärna ha ett lerkrus på en stång och så band de för ögonen på den som skulle slå, det gällde ju att slå ner krukans. Det där fortsätter de med i Råå ännu, men här är det inte någonting längre, det är slopat. Man brukade hålla till på någon slätt, för det mesta här bakom huset längre bort åt Månssons gård till, mellan backen och husen. Till att börja med så var det ju de vuxna som skulle göra't, det var de som ställde till med det. Sen var det vi barn som kom efter, men det var först när di hade slagit ner kruset. Den som vann fick ju äran och så kanske han fick en toddy mer än de andra eller något sådant. De hade en stör i handen och slog med. Det var på måndagen på kvällen. Vi hade alltid så brått att komma hem från skolan och se på det. Vi höll på i skolan från $\frac{1}{2}9$ till $\frac{1}{2}4$. Jag gick i skola uppe i Kulla Gunnarstorp. Det var omkring 100 barn då. Jag tror vi lärde lika mycket då som de gör nu. Vi fick mer stryk då förstås, det var en daglig föda. Han kunde slå också den här skollärarn. Men han var duktig, åtminstone de läroämnena som var då så lärde de bra. Vi talade många gånger tillsam-

ACC. N:R M. 12540:19.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

mans senare om den tiden. Han sa själv att han kanske hade varit för hård mot oss. Det var en i klassen som fick stryk varenda dag, och varje gång det var slut så sa han tack till läraren, för att reta honom. Men det blev en bra karl med tiden."

ACC. N:R M. 12540:20.

Äggrullning.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

"På påsken rullade man ägg där som det var någon slät mark. Man rullade med en boll i tur och ordning. Det var alla sorters färger på äggen.

Det gick till så att varje deltagare hade ett visst antal ägg från början, ungefär tolv stycken. De var kokta. Ibland var de för löst kokta så de gick sönder. Det var ju inte meningen att man skulle äta dem, men det hände ibland att det var någon som var så karsk på dem att han tog av skalet och åt upp något ägg medan vi höll på. Så satsade man ett ägg åt gången och det skulle man försöka träffa med en sydd boll som man rullade mot ägget. Träffade man ägget så fick man behålla det. Man stod på några meters avstånd. Det hände ibland att det var dem som vann en hel mängd ägg från de andra. Så satsade de vidare av sina ägg, tills de var slut. Äggen var målade i olika färger. De hade mycket med att färga äggen med lökskal, det fick de samma färg som löken av, och så plockade man mossor från stenar uppe i skogen. Det kokte de i vatten och så la' de äggen i så fick de färg av det. Lökskalen skulle också kokas. Skulle man ha andra färger fick man köpa någon sorts pulver, som de löste upp. Av mossan fick man gärna en gråaktig färg.

Det var på påskdagen och annandagen som man rullade ägg. Det var gärna både barn och vuxna som höll på med det."

ACC. N:R M. 12540:2/

Första maj. Midsommar.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

21.

"Första maj då gick de ju och sjöng maj. Det var natten till första maj. De gick hela natten. Jag har inte varit med om det. Förr var det alltid de vuxna ungdomarna som gick. Nu håller barnen här på med det, det gör de än. De sjöng majvisan, den vanliga, som de har överallt. Det var många verser men jag minns dem inte riktigt. Den började visst:

"Go afton I som hemma är

Maj är välkommen

förlåt om vi väcka er

sommarn är så ljuvlig för ungdomen".

Då skulle de ha några ägg eller pengar. Nu får de ju pengar när de går och sjunger, barnungarna. Förr hade de dragspel och fiol och lite på gungan var de också när de kom och sjöng. Jag minns så väl att mor alltid brukade göra i ordning en skål med ägg och sätta på bordet så det skulle finnas till hands när de kom. Det var väl inte förrän vid midnattstiden som de kom. Då hade de en stor korg med sig. Och sen festade de på det. Då hade de äggkalas och konjak och brännvin, så det var ju vuxna människor som gjorde det. Ett halvt tjog var det visst de fick hemma. Var det ett ställe där de inte hade höns, så gav de pengar i stället. Ungdomarna som kom satte en grön

ACC. N:R

M. 12540:22.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

kvist på huset, det står det ju om i visan. Det var björk. Det är ju den som är först utslagen. Ja, boken är ju också tidig.

Majstång hade vi alltid på en äng här bortom mitt hus, närmare vägen upp för backen. Det var en vanlig stång med ett kors på och två kransar och girlanger.

De hade också bål på midsommarafton. Då hade de gärna en tjärtunna de brände. Det var som helst vid sjön. Vi hade både majstång och bål här."

ACC. N:R M. 12540: 23.

"Kvinnorna brukade ofta köra in med fisken på rullebör och sälja den hos privata kunder inne i Hälsingborg. De gick alltid utmed stranden fram till Tinkarpsbacken, där de vek in på Hälsingborgsvägen. Ibland hjälpte karlarna dem att dra rullebören till de kom fram till den riktiga vägen, för det var ju tungt att dra i sanden. De hade betsman med till att väga fisken på. De stod inte på torget och sålde utan gick runt till sina kunder. "

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

23/